

[Henning Philipsen.]

Men når det er sagt, mener jeg også, at så må det være slut med den socialdemokratiske vankelmodighed med hensyn til at gennemføre dette. Nu har man accepteret det. Det, man har accepteret, er, at det er muligt at skille renter af privat gæld fra renter af erhvervsgæld. Det er accepteret i denne forligsskitse. Nu bør man efter min mening lægge vankelmodigheden til side og så gennemføre det. Der skal man ikke komme til at mangle vores bistand, vær helt sikker på det. Der er ingen grund til at vente.

Forligspartierne vil tilsyneladende skabe ro, ser det ud til for mig, men ikke en konstruktiv boligpolitik, undtagen måske på et enkelt område. Jeg er alvorligt bange for, at det bliver gravens ro efter dette her.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, mennesket lever ikke af brød alene, men jeg må dog sige på dette fremrykkede tidspunkt, at uden kulinarisk hensyntagen bliver mennesker undertiden korrumpere; derfor skal jeg tillade mig at fatte mig i korthed og afholde mig fra at gå i detaljer her, men kun fremføre enkelte generelle betragtninger ud fra vores målsætning med hensyn til boligpolitikken.

Det har altid for os stået sådan, at boligen var en menneskeret i et velfærdssamfund, og det har altid stået sådan for os i kristeligt folkeparti, at gode boliger er en betingelse for, at familielivet kan trives, at livet kan ufolde sig i harmoni med de nærmeste omgivelser, for kun derudfra er der mulighed for, at mennesket kan stille sig positivt til sine omgivelser uden for boligen.

Derfor er det da klart, at for os i kristeligt folkeparti har det været væsentligt at beskæftige os med boligproblemerne, og vi er kommet til den konklusion — og det skal ikke tilbageholdes her — at vi mente, et frit boligmarked ad åre ville være den fornuftigste løsning, fordi man derved, ved at friholde boligområdet for restriktioner og subsidier, ville skabe de bedst mulige boliger til den billigst mulige pris for de flest mulige mennesker.

En rolig byggerytme, en stabilitet, ville fremkomme af et frit boligmarked, simpelt hen fordi der dér var udbud og efterspørgsel. Den nervøsit, som et skiftende flertal i folketinget har været med til at bibringe

boligmarkedet, har vi kun set blive forstærket i de sidste år. Derfor kan man ikke fortænke os i, at vi gik ind i en nærmere drøftelse af dette: hvordan løser vi de akutte boligpolitiske problemer, og hvordan løser vi de langsigtede boligproblemer?

Drøftelserne, det skal jeg indrømme, begyndte vel med, at de konservative, centrum-demokraterne og vi havde nogle oplæg og nogle forhandlinger med hinanden, vi prøvede på at lægge en linje, som vi vidste socialdemokratiet muligvis kunne acceptere, simpelt hen fordi vi på forhånd var indstillet på, at vi måtte have socialdemokraterne med i dette forlig. Og jeg skal så sandelig ikke fra kristeligt folkepartis side stå her og sige, at vi har ydet en heroisk indsats for dette forlig. Vi har heller ikke, i de fleste tilfælde da, talt med de store bogstaver, som visse andre såvel i som uden for forliget til tider vel nok har gjort. Men jeg må igen sige, at vi måske nærmere har fulgt det, som vel ikke er så unaturligt for kristeligt folkeparti: at være enfoldige som duer og snilde som slanger.

Vi havde jo den fordel, at de partier, som vi skulle samarbejde med om en løsnig her, netop stod på begge sider af os med hensyn til løsning af boligproblemerne. Der var visse ting i det socialdemokratisk-radikale oplæg, som vi ønskede fremmet, der var visse dele i venstres oplæg, som vi ønskede fremmet, og så var det sådan set bare at sørge for, at disse to yderfløje — jeg ved ikke, om jeg må sige yderfløje, men i hvert fald disse to, som vi mener lå på hver sin side af os — simpelt hen kom i kontakt med hinanden, således at vores målsætning sådan set til syvende og sidst blev den, der blev bedst tilgodeset i dette forlig, som her er skabt.

Selvfølgerlig må man sige, at når 6 partier skaber et forlig, ja, så får vi ikke alt, hvad vi drømte om at få, og det har vi trods alt heller ikke fået. Men at det skulle være noget mismask, som visse såvel herinde som udenfor ønsker at gøre det til, kan jeg på ingen måde godtage. Jeg synes, det er det mest konstruktive forlig, der nogen sinde er lavet, i alt fald imellem mere end to partier i dette ting. Der er nemlig balance i tingene, der er en målsætning i det, som her er lavet. Jeg lovede at tale kort, så jeg skal hoppe ove en hel del.

Lad mig slutte med, at vi tror simpelt hen